

Sladké zapomínání

Kristin Harmel

motto

motto

Sladké zapomínání

KRISTIN HARMEL

Praha 2013

Přeložila Marcela Nejedlá

Copyright © 2012 by Kristin Harmel
Translation © Marcela Nejedlá, 2013
Cover Illustration © Carrie May

ISBN 978-80-7246-744-0

Babičce a dědečkovi z Weymouthu

*On stvořil z jednoho člověka všechno lidstvo,
aby přebývalo na povrchu země.
Skutky apoštolů 17:26*

*Svíčka jednoho člověka je světlem pro mnohé.
Traktát šabat z pořádku Mo'ed, Talmud*

*Všechna boží stvoření jsou jeho rodinou a on je nejmilovanějším
Bohem, kdo udělal mnoho dobrého božím tvorům.
Prorok Mohamed*

Kapitola *první*

Ulice před výlohou pekařství byla klidná a tichá a v půlhodině těsně před východem slunce, když se tenké prstíky svítání tak tak kradly nad obzor, bych téměř věřila, že jsem jediný člověk na zemi. Bylo září, deset dní po Svátku práce, což v městečkách na Cape Cod znamená, že turisté odjeli domů, Bostoňané po sezoně uzavřeli své letní domy a ulice nabyly opuštěného vzhledu neklidného snu.

Listy na stromech se začínaly měnit, věděla jsem, že za pár týdnů budou odrážet tlumené tóny západu slunce, i když většinu lidí nenapadne si sem zajet kvůli podzimnímu listoví. Milovníci barevného listí zamíří do Vermontu, New Hampshire nebo do Berkshire na západě našeho státu, kde duby a javory zbarví okolní svět ohnivě rudou a cihlově oranžovou. Ale po sezoně se na Cape Cod rozhostí ticho, vlnící se tráva na pláži zezlátne, ptáci migrující z Kanady na jih usednou ve velkých hejnech k odpočinku; mokřiny vyblednou do akvarelových tahů štětcem. A já to budu jako vždycky sledovat skrz výlohu pekárny Polárka.

Tady, v našem rodinném podniku, jsem se odjakživa cítila víc doma než v malém žlutém domku u zálivu, kde jsem vyrostla a kam jsem se teď po rozvodu musela zase vrátit.

Rozvod. To slovo mi zvonilo v uších znovu a znovu, zase jsem si připadala jako zkrachovalec, když jsem balancovala na jedné noze a druhou se pokoušela otevřít dvířka trouby, zatímco jsem v rukou svírala dva velké plechy s miniaturními skořicovými koláčky, a zároveň se snažila dohlížet na přední část pekárny. Znovu mě napadlo, zatímco jsem šoupala plechy dovnitř a vytahovala plech s croissanty, že pokoušet se stihnout všechno znamená jen to, že máte ruce pořád plné. V tomto případě doslova.

Tolik jsem chtěla zůstat vdaná, kvůli Annie. Nechtěla jsem, aby moje dcera vyrůstala v domě, kde se bude kvůli svým rodičům cítit nejistě, jako jsem to vnímala já, když jsem byla malá.

Chtěla jsem pro ni víc. Ale život nikdy nevychází tak, jak si plánujeme, nebo snad ano?

Zvonek nad předními dveřmi cinkl, zrovna když jsem z pečicího papíru sbírala nadýchané máslové croissanty. Podívala jsem se na čas na druhé troubě; vanilkové cupcaky budou potřebovat vytáhnout ani ne za minutu, takže nemůžu jít hned dopředu do obchodu.

„Hope?“ ozval se zepředu hluboký hlas. „Jsi tam vzadu?“

Ulehčeně jsem vydechla. Aspoň zákazník, kterého znám. Ne že bych neznala téměř všechny, kdo ve městě zůstávají i potom, co se turisté vrátí domů.

„Jsem tam za minutku, Matte!“ křikla jsem.

Navlékla jsem si chňapky, jasné modré s vyšitými cupcaky, které mi Annie koupila vloni k pětatřicátým narozeninám, a vytáhla jsem plech z trouby. Zhluboka jsem se nadechla, sladká vůně mě na chvíli zavedla zpátky do dětství. Moje Ma-

mie – jak říkají francouzské děti svým babičkám – založila pekárnu Polárka před šedesáti lety, několik let potom, co se s mým dědečkem přestěhovala na Cape Cod. Vyrostla jsem tady, učila jsem se od ní péct odmalička, trpělivě mi vysvětlovala, jak správně připravit těsto, proč chleba kyne, a jak změnit jak tradiční, tak neobvyklé kombinace ingrediencí v cukroví, nad kterým se *Boston Globe* a *Cape Cod Times* každý rok jen rozplývaly.

Položila jsem cupcaky na mřížku k vychladnutí a šoupla na jejich místo do trouby dva plechy anýzových a fenyklových sušenek. Pod ně jsem zastrčila dávku pūlměsíčkū: mandlová pasta ochucená vodou z pomerančových květū, poprášená skořicí, zabalená do těsta a vytvarovaná do mírně zakřivených kousků.

Zavřela jsem dvířka trouby a oprášila si z rukou mouku. Vydechla jsem, nastavila digitální minutku a vyšla z kuchyně do jasně ozářené přední místnosti pekárny. Ať jsem byla jakkoli unavená, stejně jsem se vždycky musela usmát, když jsem prošla dveřmi; vloni na podzim, kdy obchod váznul, jsme s Annií pekárnu vymalovaly a moje dcera vybrala princeznovskou růžovou s bílými okraji. Někdy mi to připadalo, jako bychom se ocitli v obrovském cupcaku.

Matt Hines seděl na židli čelem k pultu. Když mě spatřil, vyskočil a usmál se.

„Ahoj, Hope,“ pozdravil mě.

Oplatila jsem mu úsměv. Matt byl mou láskou ze střední, to už je skoro celá věčnost. Rozešli jsme se, ještě než jsme každý zamířili na jinou vysokou; já jsem se vrátila o několik let později s diplomem bakaláře, polovinou právnického vzdělání k ničemu, s novým manželem a maličkou holčičkou. S Mattem jsme od té doby vycházeli přátelsky. Od mého rozvodu mě několikrát pozval na rande, ale já jsem si skoro

s překvapením uvědomila, že jsme se od sebe vzdálili. Byl jako oblíbený starý svetr, který vám už ani nesedí, ani nelíčí. Život vás změní, i když si to neuvědomujete, a nakonec zjistíte, že roky, které uplynuly, nemůžete vzít zpět. Ale zdálo se, že Matt si to neuvědomuje.

„Ahoj, Matte.“ Snažila jsem se odpovídat neutrálně a přátelsky. „Můžu ti přinést šálek kávy? Na můj účet, protože jsi musel čekat.“ Nečekala jsem na odpověď a rovnou jsem mu nalévala. Vím přesně, jak má Matt kávu rád: dva cukry a smetana do kelímku s sebou, takže si ji může odnést do Bank of the Cape, kde je regionálním viceprezidentem, a pustit se do papírů ještě předtím, než otevřou pro veřejnost. Protože pracuje na Main Street jen o dva bloky níž, staví se tu jednou či dvakrát týdně.

Matt kývl a s úsměvem si ode mě vzal kávu.

„Co ti ještě můžu nabídnout?“ zeptala jsem se a ukázala ke skleněnému pultu. Byla jsem tu od čtyř, a i když jsem ještě nebyla se vším hotová, už jsem měla spoustu čerstvého pečiva. Sáhla jsem po malickém koláčku ve tvaru mušle plněném citronovo-mandlovou pastou a potřeném růžovou vodou a medem. „Co takhle mandlovou růžovou tartaletku?“ zeptala jsem se a podávala mu moučník. „Vím, že je máš rád.“

Zaváhal jen na vteřinu, než po něm sáhl. Ukousl si a přivřel oči. „Hope, ty ses pro tohle narodila,“ zamumlal plnými ústy, a i když mi bylo jasné, že to má být kompliment, ta slova mě tvrdě zasáhla, protože já jsem tohle nikdy dělat nechtěla. Takhle jsem si svůj život nepředstavovala a Matt to věděl. Ale babička onemocněla a matka zemřela a já jsem neměla na výběr.

Odmávla jsem ta slova stranou a předstírala jsem, že je mi to jedno. Matt pokračoval: „No, poslouchej, vlastně jsem dneska ráno přišel, abych si s tebou o něčem promluvil. Mohla by sis ke mně na vteřinku sednout?“

Najednou jsem si uvědomila, že se usmívá trochu křečovitě. Překvapilo mě, že jsem si toho nevšimla dřív.

„Ehm...“ Ohlédla jsem se ke kuchyni. Skořicové koláčky budu muset brzy vytáhnout, ale pár minut ještě mám. Takhle časně tu nikdo jiný nebyvá. Pokrčila jsem rameny. „Jo, dobře, ale jen minutku.“

Nalila jsem kávu i sobě – černou, svou třetí dnes ráno – a posadila se na židli proti Mattovi. Opřela jsem se lokty o stůl a obrnila se proti pozvání na další rande. Nebyla jsem si jistá, co říct; roky, kdy jsem se soustředila jen na manžela a dceru, mě připravily o většinu přátel, které jsem měla, a zcela sobec-ky jsem nechtěla přijít i o Matta. „Co se děje?“

Podle toho, jak se zarazil, než odpověděl, jsem měla dojem, že něco zlého. Možná proto, že jsem si v poslední době zvykla na špatné zprávy. Rakovina mé matky. Babiččina demence. Rozhodnutí mého manžela, že už nechce být můj manžel. Takže mě překvapilo, když se Matt jen zeptal: „Jak se má Annie?“

Ostražitě jsem se na něj podívala, srdce se mi najednou rozbušilo, když mě napadlo, že možná ví víc než já. „Proč? Co se stalo?“

„Jen mě to napadlo,“ odvětil rychle. „Chtěl jsem být milý. Jen tak konverzuju.“

„Ach,“ vydechla jsem, ulevilo se mi, že není nositelem nějaké další špatné zprávy. Nepřekvapilo by mě, kdybych uslyšela, že mou dceru přistihli při něčem podobně šíleném jako krádež v obchodě nebo posprejování stěn její střední školy. Od té doby, co jsme se s jejím otcem rozešli, byla jiná: podrážděná, nervózní a zlostná. Víc než jednou jsem s provinilým pocitem prohledávala její pokoj s představou, že najdu cigarety nebo drogy, ale prozatím jediným dokladem změny mé Annie byla ta setrvalá nabroušenost. „Promiň,“ vzdychla jsem. „Pořád čekám, kdy se sesype ještě něco dalšího.“

Uhnul pohledem. „Co večere dneska?“ zeptal se. „Já a ty. Annie bude zase u Roba, ne?“

Přikývla jsem. Dělili jsme se s mým exmanželem o péči. S tím uspořádáním jsem nebyla tak úplně spokojená, protože mi připadalo, že Anniein život je tak méně stabilní. „Já nevím, Matte,“ zaváhala jsem. „Myslím si...“ Hledala jsem slova, kterými bych mu neublížila. „Myslím, že je asi moc brzy, víš? Rozvod je ještě moc čerstvý a Annie se s tím dost pere. Myslím, že by bylo lepší, kdybysme prostě...“

„Je to jen večere, Hope,“ přerušil mě Matt. „Nežádám tě o ruku.“

Tváře jsem najednou měla v jednom plameni. „Jistě že ne,“ zamumlala jsem.

Zasmál se a vzal mě za ruku. „Uvolni se, Hope.“ Když jsem zrozpačitěla, mírně se usmál a dodal: „Musíš přece jíst. Co ty na to?“

„Jo, dobře,“ odpověděla jsem a právě v tu chvíli se rozletěly vstupní dveře do pekárny a dovnitř vpadla Annie, batoh pověšený na jednom rameni, na očích sluneční brýle, i když slunce ještě ani nevyšlo. Zarazila se a chvíli na nás zírala a já jsem okamžitě poznala, co si myslí. Odtáhla jsem ruce od Mattových, ale už bylo pozdě.

„Bezva,“ pronesla. Sundala si brýle a odhodila si dlouhé, vlnité světlounké vlasy přes ramena, upírala na nás přitom pohled, při kterém její hluboké šedé oči vypadaly ještě zlostněji než obvykle.

„Jste se jako chystali se tady muchlovat, kdybych nepřišla?“

„Annie,“ vyjela jsem a narovнала se. „Není to tak, jak to vypadá.“

„To je fuk,“ zamumlala. Její nový oblíbený výraz.

„Nebud' hrubá k Mattovi,“ napomenula jsem ji.

„To je fuk,“ opakovala a pro zdůraznění tentokrát ještě

zvedla oči v sloup. „Budu vzadu. Takže se můžeš, já nevím, třeba jako vrátit k tomu, co jsi dělala.“

Bezmocně jsem se za ní dívala, když oddusala dvojítymi dveřmi do kuchyně. Slyšela jsem, jak hodila batoh na pult, jeho váha rozdrncela kovové misky, které jsem tam měla naskládáné jednu do druhé. Až jsem sebou trhla.

„Promiň,“ pravila jsem a obrátila se zpátky k Mattovi. Zíral směrem, kterým Annie zmizela.

„To je teda vážně číslo,“ poznamenal.

Nuceně jsem se zasmála. „Děti.“

„Upřímně, nechápu, jak to můžeš snášet,“ pokračoval.

Upjatě jsem se na něj usmála. Já můžu mít zlost na svou dceru, ale on ne. „Prostě jen prochází těžkým obdobím,“ namítla jsem. Zvedla jsem se a podívala se ke kuchyni. „Rozvod pro ni byl těžký. A pamatuješ si, jaké to je v sedmé třídě. Není to zrovna nejsnadnější rok.“

Matt se také postavil. „Ale to, jak ji necháš, aby s tebou mluvila...“

Sevřel se mi žaludek. „Ahoj, Matte,“ pronesla jsem s čelistmi zaťatými tak, až to bolelo. Než mohl odpovědět, otočila jsem se a zamířila ke kuchyni, doufala jsem, že tu narážku pochopí a odejde.

„Nemůžeš být hrubá k zákazníkům,“ napomenula jsem znovu Annii, když jsem vešla do kuchyně. Stála zády ke mně a míchala něco v míse – těsto na cupcaky, jak se mi zdálo. Chvilí jsem si myslela, že mě ignoruje, pak jsem si uvědomila, že má v uších sluchátka. Ten zatracený iPod.

„Hej!“ houkla jsem hlasitěji. Pořád žádá odpověď, a tak jsem došla až k ní a vytáhla jí sluchátko z levého ucha. Nadskočila a prudce se otočila, oči jí plály, jako bych ji uhodila. „Bože, mami, co máš za problém?“ vyjela.

Zaskočila mě zlost v její tváři a na chvíli jsem strnula, protože jsem pořád ještě viděla tu sladkou holčičku, která mi ležela na klín a poslouchala Mamiiny pohádky, holčičku, která si ke mně chodila pro útěchu s každým odřeným kolenem, holčičku, která mi navlékala korále a trvala na tom, abych si je brala na nákupy. Pořád někde tam je, ale schovává se za tu ledovou masku. Kdy se všechno tak změnilo? Ráda bych jí řekla, že ji miluju a že bych chtěla, abychom se nemusely takhle hádat, ale místo toho jsem se slyšela, jak chladně pronáším: „Neříkala jsem ti, aby ses do školy tak nelíčila, Annie?“

Přimhouřila oči s přehnaným nánosem řasenky a našpulila příliš rudé rty do drzého úsměvu: „*Táta* říkal, že je to v pohodě.“

V duchu jsem Roba proklela. Jako by si vytyčil osobní cíl podrýt všechno, co říkám.

„No, tak *já* ti říkám, že to v pořádku není,“ odpověděla jsem pevně. „Takže mazej do koupelny a setři to.“

„Ne,“ odsekla. Vzdorně si založila ruce na bocích. Dívala se na mě, ani si nevšimla, že si zapatlala džíny těstem. Byla jsem si jistá, že až to zjistí, bude i to moje vina.

„Nebudu o tom diskutovat, Annie,“ prohlásila jsem. „Teď hned to udělej, nebo dostaneš zaracha.“

Slyšela jsem chlad ve svém hlase, připomněl mi mou matku. Na chvíličku jsem se nenáviděla, ale bez mrknutí jsem dál čelila Anniinu pohledu.

Odvrátila oči jako první. „Jak myslíš!“ Strhla si zástěru a hodila ji na podlahu. „Nemusím tady ani pracovat!“ vrískla a rozhodila ruce. „Stejně to odporuje zákonům o dětské práci!“

Zvedla jsem oči k nebi. Tuhle debatu jsme vedly už tisíckrát. Technicky vzato nepracuje za plat; tohle je rodinný podnik a já očekávám, že bude pomáhat, stejně jako jsem já jako dítě pomáhala matce a jako moje matka pomáhala babičce.

„Nehodlám ti to znovu vysvětlovat, Annie,“ pronesla jsem přísně. „Sekala bys raději trávník nebo dělala další práce po domě?“

Odkráčela, předpokládala jsem, že do koupelny na opačné straně domu. „Nenávidím tě!“ zaječela, když mizela za dveřmi.

Ta slova mě zasáhla jako dýka do srdce, i když jsem si ještě pamatovala, jak jsem stejně ječela na svou matku, když mi bylo jako Annii.

„Jo,“ zamumlala jsem a zvedla jsem z pultu mísu s těstem a vařečku. „Ještě něco nového?“

V půl osmé, když byla Annie připravená vyrazit a ujít ty čtyři bloky ke střední škole Sea Breeze, jsem měla všechno dopéčené a obchod byl plný stálých zákazníků. V troubě se dopékala čerstvá várka našeho Rosina štrúdlu s jablky, mandlemi, hrozinkami, kandovanou pomerančovou kůrou a skořicí, jeho omamující vůně se linula po celé pekárně. Kay Sullivanová a Barbara Koontzeová, dvě vdovy něco přes osmdesát, které bydlely přes ulici, se dívaly výlohou ven, zabrané do hovoru nad šálky kávy u stolku nejbližší dveří. Gavin Keyes, kterého jsem najala, aby mi pomohl přes léto změnit matčin dům v něco obyvatelnějšího, seděl u stolku vedle nich, upíjel kávu, ukusoval krémový rohlíček a četl si výtisk *Cape Cod Times*. Derek Walls, ovdovělý tatka bydlící na pláži, tady byl i s čtyřletými dvojčaty Jayem a Merri. Děti olizovaly polevu z vanilkových cupcaků, i když byla sotva doba snídaně. A Emma Thomasová, asi padesátiletá sestra z hospice, která se starala o mou matku, než zemřela, stála u pultu a vybírala si pečivo, které si dá k čaji.

Zrovna jsem se chystala zabalit Emmě borůvkový muffin s sebou, když kolem mě prorážovala Annie v kabátě a s bato-

hem hozeným přes rameno. Natáhla jsem ruku a popadla ji za paži, než stačila zmizet.

„Ještě se na tebe podívám,“ zarazila jsem ji.

„Ne,“ zamumlala a sklopila hlavu.

„Annie!“

„To je fuk,“ zabrumlala. Zvedla hlavu, takže jsem se mohla podívat na nový nános řasenky a té příšerné rtěnky. Také si přidala vrstvu fuchsiově růžové tvářenky, rozetřené pěkně daleko za lícní kosti.

„Sundej to, Annie,“ nařídila jsem jí. „Teď hned. A šminky koukej nechat tady.“

„Nemůžeš mi je sebrat,“ odsekla. „Koupila jsem si je za vlastní peníze.“

Rozhlédla jsem se kolem a zjistila, že v obchodě nastalo ticho, jen Merri s Jayem si v koutě dál něco vesele vykládali. Gavin na mě starostlivě upíral pohled a staré dámy u dveří prostě jen civěly. Najednou jsem se zastyděla. Věděla jsem, že už tak vypadám jako královna místních zkrachovalců kvůli tomu, že jsem dopustila rozvod s Robem; všichni jsou přesvědčení, že je to dokonalý muž a já jsem měla štěstí, že si mě vůbec vzal. A teď to vypadá, že jsem k ničemu i jako rodič.

„Annie,“ procedila jsem přes zaťaté zuby. „Udělej to, a hned teď. A tentokrát počítej s domácím vězením za to, že jsi mě neposlechla.“

„Zůstanu příštích pár dní u táty,“ vyjela a ušklíbla se. „Nemůžeš mi dát zaracha. Pamatuješ? Ty už tam nebydlíš.“

Těžce jsem polkla. Nedopustím, aby věděla, jak tvrdě mě její slova zasáhla. „Fantastické,“ odpověděla jsem vesele. „Tak budeš mít zaracha od chvíle, kdy vkročíš do *mého* domu.“

Zamumlala nějakou nadávku, rozhlédla se, zřejmě si uvědomila, že na ni všichni zírají. „Jak myslíš,“ zasyčela a zamířila do koupelny.

Vydechla jsem a obrátila se k Emmě. „Omlouvám se,“ pronesla jsem. Sáhla jsem po muffinu a uvědomila si, jak se mi třesou ruce.

„Zlato, já jsem vychovala tři děti,“ usmála se na mě. „Netrapte se. Zlepší se to.“

Zaplatila a odešla, a pak jsem sledovala, jak se paní Koontzeová a paní Sullivanová, které sem chodily od chvíle, kdy se pekárna před šedesáti lety otevřela, zvedají a belhají se ke dveřím, obě o holi. Derek s dvojčaty se také chystali k odchodu, a tak jsem vyšla zpoza pultu, abych sebrala jejich talíře. Pomohla jsem Merri zapnout bundu, zatímco Derek zatahoval zip Jayovi, Merri mi poděkovala za cupcake a já jsem jim zamávala.

O minutku později se Annie vynořila z koupelny, obličej zaplaťpánbůh bez make-upu. Praštila o desku jednoho stolu s řasenkou, rtěnkou a tvářenkou a zabodla do mě pohled. „Tady to máš. Spokojená?“ vyjela.

„Jsem šťastím bez sebe,“ pronesla jsem suše.

Chvilí stála, jako by chtěla ještě něco říct. Obrnila jsem se proti další ironické urážce, a tak mě překvapilo, když se jen zeptala: „Kdo je vlastně Leona?“

„Leona?“ Zapátrala jsem v paměti, ale nic mě nenapadlo. „Nevím. Proč? Kde jsi to jméno slyšela?“

„Od Mamie,“ odpověděla. „Ona mi tak říkala. A zdálo se mi, že je z toho smutná.“

Poplašilo mě to. „Ty jsi byla za Mamie?“ Poté co před dvěma lety zemřela moje matka, museli jsme babičku umístit v pečovatelském domě; její demence se rapidně zhoršila.

„Jo,“ přikývla Annie. „A co?“

„Já... já jsem prostě jenom nevěděla, že za ní chodíš.“

„Někdo musí,“ sekla.

Nejspíš mi po tváři přeletěl provinilý výraz, protože Annie se zatvářila triumfálně.

„Mám moc práce v pekárně, Annie,“ pokusila jsem se o vysvětlení.

„Jo, no dobře, *já* jsem si čas našla,“ pokrčila rameny. „Možná že kdybys trávila méně času s Mattem Hinesem, mohla by sis najít víc času na Mamie.“

„S Mattem se nic neděje.“ Najednou jsem velmi akutně vnímala, že Gavin sedí jen kousek od nás, cítila jsem, jak mi do tváří stoupá teplo. To poslední, co bych potřebovala, by bylo, aby celé město vědělo o mých záležitostech. Nebo o tom, že se kolem mě nic neděje, jak to bylo ve skutečnosti.

„To je fuk,“ obrátila Annie oči v sloup. „No, aspoň Mamie mě má ráda. Pořád mi to opakuje.“

Ušklíbala se a já jsem věděla, že bych měla říct *Zlato, já tě mám taky ráda* nebo *Tvůj otec i já tě moc milujeme*, nebo něco podobného. Nedělají tohle snad dobré matky? Místo toho, protože já jsem příšerná matka, mi z úst vyletělo: „Jo? No, mně se zdálo, že říká *Miluju tě* někomu, kdo se jmenuje Leona.“

Anii spadla brada, chvílku na mě jenom zírala. Chtěla jsem k ní vztáhnout ruce, vzít ji do náruče a omluvit se, že jsem to tak nemyslela. Ale než jsem to udělala, otočila se na podpatku a vyrazila ven, ještě předtím jsem ale zahlédla, jak se jí v koutcích očí zaleskly slzy. Neohlédla se.

Srdce mě bolelo, když jsem se za ní dívala. Klesla jsem na židli, kterou před chvílkou uvolnilo jedno z dvojčat, a složila hlavu do dlaní. Jsem k ničemu naprosto ve všem, ale ze všeho nejvíc v kontaktech s lidmi, které miluju.

Neuvědomila jsem si, že Gavin Keyes stojí nade mnou, dokud jsem na rameni neucítila jeho ruku. Polekaně jsem zvedla hlavu a zjistila, že koukám přímo na díru na stehně jeho vybledlých džínů. Chvilíčku jsem přemáhala nutkání nabídnout se, že mu to zašiju, ale byl to směšný nápad; v používání jeh-

ly a nití jsem nebyla o nic lepší než ve funkci matky či manželky. Potrásla jsem hlavou a zvedla oči výš, přes modře kostkovanou flanelovou košili k jeho obličejí s temným stínem strniště na výrazné čelisti. Hustá kštice tmavých vlasů vypadala, jako by se už několik dní nečesal, ale místo aby působil neupraveně, byl tak přitažlivý, že jsem z toho znejistěla. Když se na mě usmál, dolíčky ve tvářích mi jen připomněly, jak je mladý. Osmadvacet, pomyslela jsem si, nebo možná devětdvacet. Najednou jsem si připadala prastará, ačkoli jsem jen o sedm či osm let starší. Jaké to je, být takhle mladý, bez jakýchkoli odpovědností, nemít žádnou předpubertální dceru, která člověka nenávidí, ani krachující podnik, který by se pokoušel zachránit?

„Netrap se,“ pronesl. Poplácal mě po zádech a odkašlal si. „Ona tě miluje, Hope. Jsi dobrá máma.“

„Jo, hm, děkuju,“ vypravila jsem ze sebe a vyhýbala se jeho pohledu. Jistě, během měsíců, co u mě pracoval, jsme se vídali téměř denně, a když jsem se odpoledne vracela z práce, často jsem nám připravila citronádu a posadili jsme se na verandu, kde jsem se ze všech sil snažila necivět na jeho opálené nadouvající se bicepsy. Ale on mě nezná. Ve skutečnosti ne. Určitě ne tak dobře, aby mě mohl posuzovat jako matku. Kdyby mě znal tak dobře, věděl by, jaký jsem loser.

Znovu mě nemotorně poplácal po rameni. „Myslím to vážně,“ dodal.

A pak odešel i on, nechal mě úplně samotnou v mém obrovském růžovém cupcaku, který se najednou zdál hodně, hodně hořký.

Kapitola *druhá*

Toho dne jsem zavřela brzy, potřebovala jsem vyřídit pár pochůzek. Slunce sice ještě nezapadlo, když jsem se ve čtvrt na sedm vracela domů, ale domek, na který jsem se usilovně snažila myslet jako na svůj, působil tmavě a depresivně.

Ticho uvnitř bylo ohlušující. Až do minulého roku, kdy mě těsně před Vánocemi Rob překvapil oznámením, že chce rozvod, jsem se na návrat domů těšila. Byla jsem pyšná na život, který jsme si vybudovali ve spořádaném obíleném viktoriánském domě s vyhlídkou na Cape Cod Bay, kousek na východ od veřejné pláže. Sama jsem v něm vymalovala, vykachlíčkovala kuchyň a halu, položila dřevěné podlahy nahoře a osázela zahradu, které dominují modré hortenzie a růžové růže svraskalé, svěže a nádherně se vyjímající na pozadí bílých prken.

A potom, zrovna když jsem byla se vším hotová, konečně připravená ve vysněném domě odpočívat, mě Rob požádal, abych se posadila, a tichým hlasem, aniž by se mi podíval do očí, mi oznámil, že i on je hotový. Hotový s naším manželstvím, hotový se mnou.

V rozmezí tří měsíců, kdy jsem se ještě nevzpamatovala z šoku nad matčinou smrtí po dlouhém zápolení s rakovinou prsu a z rozhodnutí, že musím Mamie dát do pečovatelského domu, jsem najednou zjistila, že se stěhuju zpátky do matčina domu, který jsem nebyla schopná prodat. O několik měsíců později, vyčerpaná a bez špetky odvahy, jsem podepsala všechny rozvodové papíry. Dychtila jsem jen po tom, abych to měla všechno za sebou a hotové.

Pravda byla, že jsem si připadala úplně znečitlivělá, ochromená a poprvé jsem chápala něco, nad čím jsem se celý život podívovala: jak moje matka dokázala vždy zůstat chladná, pokud šlo o muže v jejím životě. Svěho otce jsem neznala, neřekla mi ani, jak se jmenoval. Jak mi jednou rázně vysvětlila: „Odešel. Už dávno. Nikdy se nedozvěděl, že existuješ. Sám se rozhodl.“ A když jsem dospívala, vždycky měla nějakého chlapa, se kterým trávila čas, ale nikdy si je nepustila příliš blízko. Ne doopravdy. Takže když nakonec odešli, jen pokrčila rameny a prohodila: „Je nám líp bez něj, Hope. To přece víš.“

Vždycky jsem si myslívala, že je bezcitná, i když teď musím přiznat, že jsem se těšila na ta krátká období mezi různými muži, kdy jsem měla mámu na pár týdnů jen sama pro sebe. Teď bych si přála, abych to pochopila dřív, v době, kdy bych si s ní o tom mohla popovídat. *Konečně jsem to pochopila, mami. Když sis je k sobě nepustila, když jsi je doopravdy nemilovala, nemohli ti svým odchodem ublížit.* Ale stejně jako na spoustu věcí v mém životě bylo i na tohle příliš pozdě.

Než jsem se osprchovala, smyla si z vlasů a z kůže mouku a cukr, bylo skoro sedm. Věděla jsem, že bych nejspíš měla zavolat Annii k Robovi a omluvit se za to, jak to mezi námi ráno dopadlo, ale nedokázala jsem se k tomu přimět. Krom toho nejspíš podnikají něco zábavného a já bych jí to svým te-

lefonátem jen zkazila. Bez ohledu na své pocity vůči Robovi jsem musela přiznat, že mu to s Annie většinou jde. Nějak se mu dařilo s ní udržovat kontakt tak, jak já jsem už dost dlouho nebyla schopná. Nesnášela jsem chvíle, kdy jsem přihlížela, jak se něčemu spiklenecky smějou. Užírala mě závist a zároveň jsem byla kvůli Annii šťastná.

Jako by tvořili nový rodinný portrét, do kterého já už nepatřila. Hodila jsem na sebe šedý svetr a černé džíny, a zatímco jsem si kartáčovala vlasy, zadívala jsem se na sebe do zrcadla. Tmavě hnědé vlnité vlasy mi spadaly na ramena a zaplatpánbůh ještě nezačínaly šedivět, i když se toho brzy dočkám, jestli se Annie bude dál chovat stejně. Hledala jsem ve svém obličejí její rysy, ale jako obvykle marně. Bylo to zvláštní, nepodobala se ani Robovi, ani mně, což ho přimělo se mě jednou, když jí byly asi tři, zeptat: „Jsi si naprosto jistá, že je moje, Hope?“ Jeho slova mě zasáhla jako dýka do srdce. „Samozřejmě,“ zašeptala jsem, v očích mě pálily slzy, a on už mi nikdy takovou otázku nepoložil. Pokud člověk nepočítal to, jak se Annie rychle a rovnoměrně opálila, stejně jako Rob, nebylo v ní doslova nic z jejího vysokého, hnědovlasého a modrookého otce.

Dál jsem si prohlížela svou tvář, nanesla jsem si vrstvu přírodní rtěnky a světlé řasy zvýraznila několika tahy řasenkou. Anniiny oči jsou měňavě šedé, stejně jako má Mamie, moje mají neobvyklou barvu mořské zelené se zlatými skvrnkami. Když jsem byla mladší, Mamie mi říkávala, že její vzhled – všechno až na oči – přeskočil generaci a usadil se u mě. Matčiny tmavě hnědé rovné vlasy a hnědé oči jí připomínaly mého dědečka, ale já jsem vypadala jako kopie starých fotografií Mamie. Zdálo se mi, že její oči jsou na těch snímcích vždycky smutné, a když teď v mých byla také znát tíha života, byly jsme si ještě podobnější než dřív. Ostře vykrojená ústa –

„jako andělská harfa“, říkávala Mamie – jsou stejná, jako mívala v mladších letech ona, a měla jsem i to štěstí, že jsem zdědila její mléčnou pleť, i když v tomto roce se mi udělala vráska mezi obočím, se kterou vypadám neustále ustaraně. Jenže v poslední době *jsem* pořád ustaraná.

Ozval se zvonek u dveří, polekal mě, ještě jednou jsem kartáčem projela vlasy a pak jsem si to rozmyslela a prohrábla je rukou, abych je znovu pocuchala. Nechtěla jsem vypadat, že jsem si na svém vzhledu dala dnes večer příliš záležet. Nechtěla jsem, aby si Matt myslel, že by tohle mohlo někam vést.

O chvilku později jsem otevírala přední dveře, a když se Matt naklonil, aby mě políbil, mírně jsem uhnula, takže mi jeho rty přistály na pravé tváři. Ucítla jsem na jeho krku kolínskou, pižmovou a těžkou. Oblékl se do plátěných kalhot, světle modré košile s draze působícím vyšíтым emblémem a hnědých mokasínů.

„Půjdu se převléct, jestli chceš,“ poznamenala jsem. Na jednu jsem si připadala ošuntěle, obyčejně.

Prohlédl si mě odshora dolů a pokrčil rameny. „Ten svetr ti moc sluší,“ odpověděl. „Vypadáš hezky tak, jak jsi.“

Vzal mě do Fratanelli's, luxusní italské restaurace nad mokřinami. Snažila jsem se ignorovat významné pohledy vrchního na moje oblečení, zatímco nás vedl ke svíčkami ozářenému stolu u okna.

„Je to tu moc hezké, Matte,“ usmála jsem se, když jsme osaměli. Podívala jsem se oknem do tmy venku, a přitom jsem zahlédla náš odraz ve skle. Vypadali jsme jako pár, hezká dvojice, a ta myšlenka mě přiměla oči rychle odvrátit.

„Vím, že to tady máš ráda,“ pravil Matt. „Vzpomínáš? Tady jsme byli před maturitním plesem.“

Zasmála jsem se a potřásla jsem hlavou. „Zapomněla jsem.“ Vlastně jsem zapomněla spoustu věcí. Dlouho jsem se pokou-

šla utéct minulosti, ale co o mně vypovídá to, že skoro o dvacet let později sedím ve stejné restauraci se stejným mužem? Déle se minulosti zjevně vyhýbat nemůžu. Zahнала jsem tu představu a podívala se na Matta. „Říkal jsi, že se mnou chceš o něčem mluvit.“

Sklonil hlavu k jídelnímu lístku. „Co kdybychom si napřed objednali?“

Mlčky jsme vybírali; Matt zvolil humra a já boloňské špagety, nejlevnější položku v menu. Později navrhnou, že za sebe zaplatím, a jestli Matt odmítne, nechci, abych ho přišla na celé jmění. A nechtěla jsem se mu cítit zavázaná. Objednali jsme si, Matt se zhluboka nadechl a pohlédl na mě. Chystal se promluvit, ale rychle jsem ho zarazila, než se ztrapní.

„Matte, ty víš, že si tě moc vážím,“ začala jsem.

„Hope...“ přerušil mě, ale zvedla jsem ruku.

„Nech mě to doříct,“ vyhrkla jsem, nabírala jsem rychlost. „Vím, že toho máme hodně společného, a samozřejmě máme i společnou minulost, což pro mě hodně znamená, ale to, co jsem se ti dnes pokoušela sdělit, je, že si nemyslím, že jsem připravená teď chodit s kýmkoli. A nemyslím si, že budu, dokud Annie neodejde na vysokou, což bude až za hodně dlouho.“

„Hope...“

Nevšíkala jsem si jeho snahy, potřebovala jsem to ze sebe dostat. „Matte, tohle není o tobě, přísahám. Ale prozatím můžeme být přátelé, myslím, že to bude o moc lepší. Nevím, co se stane za nějaký čas, ale právě teď Annie potřebuje, abych se soustředila na ni, a...“

„Hope, nejde o tebe a o mě,“ přerušil mě Matt. „Jde o pekárnou a o tvou půjčku. Nechala bys mě mluvit?“

Zírala jsem na něj. Číšník nám zatím přinesl košík chleba a talířek s olivovým olejem a oběma nám nalil červené víno –

drahý cabernet, který Matt vybral bez konzultace se mnou – a pak zmizel a byli jsme zase sami.

„Co je s mou pekárnou?“ pronesla jsem pomalu.

„Mám špatné zprávy,“ odpověděl. Vyhnul se mému pohledu, namočil si kousek chleba do oleje a ukousl si.

„A?“ pobídla jsem ho. Měla jsem pocit, jako by z místnosti mizel vzduch.

„Tvoje půjčka,“ začal s plnými ústy. „Banka ji zesplatňuje.“

Srdce se mi na chvíli zastavilo. „Cože?“ Vytřeštila jsem na něj oči. „Odkdy?“

Matt uhnul pohledem. „Od včerejška. Hope, opozdila ses s několika platbami, a s tím, jak teď vypadá trh, byla banka nucena zesplatnit několik půjček se záznamy nepravidelných plateb. Obávám se, že tvoje je mezi nimi.“

Zhluboka jsem nabrala dech. Tohle nemůže být pravda. „Ale letos jsem zatím zaplatila všechny splátky. Jo, před několika lety, když se ekonomika hroutila, jsem měla pár těžkých měsíců, ale jsme přece město vyhledávané turisty.“

„Já vím.“

„A kdo nemá problémy?“

„Spousta lidí má,“ souhlasil Matt. „Ty jsi bohužel mezi nimi. A s tvou platební morálkou a bonitou...“

Na chvíli jsem zavřela oči. Ani jsem nechtěla myslet na svou bonitu. Příliš jí nepomohl ani můj rozvod, ani to, že jsem po matčině smrti převzala splátky její hypotéky, ani to, jak jsem žonglovala penězi mezi několika kreditkami, abych udržela pekárnu v chodu.

„Co s tím můžu dělat?“ zeptala jsem se nakonec.

„Obávám se, že moc ne,“ odvětil. „Můžeš zkusit získat půjčku jinde, jistě, ale na trhu je to teď těžké. Můžu ti s jistotou říct, že u jiné banky neuspěješ. A s tvou příjmovou historií a s tím, že o kus dál zrovna otevírá pobočku Bingham...“

„Bingham,“ zamumlala jsem. „Samozřejmě.“ Byli mým prokletím už několik let. Malý novoanglický řetězec s koblihami se sídlem na Rhode Island setrvale expandoval do okolí a snažil se konkurovat Dunkin's Donuts. Šestnáctou regionální pobočku otevřel před devíti měsíci jen půl míle od mé pekárny, právě když jsem se hrabala z finančního propadu, ve kterém jsem se ocitla po recesi.

Byla to bouře, kterou bych snadno přečkala, kdyby nebylo toho rozvodu. Ale teď jsem bojovala o holý život a Matt to věděl; všechny půjčky jsem měla u jeho banky.

„Poslouchej, napadla mě jedna možnost,“ pokračoval Matt.

Napil se vína a naklonil se ke mně. „Pracuju s několika investory z New Yorku. Pořád hledají malé podniky, kterým by... pomohli. Můžu je požádat o laskavost.“

„Dobře,“ kývla jsem pomalu. Nebyla jsem si jistá, jestli se mi líbí představa, že Matt žádá kvůli mně někoho o laskavost. Ale také jsem si uvědomovala, že druhou možností by bylo přijít o pekárnu navždycky.

„Jak přesně by to fungovalo?“

„V podstatě by tě vykoupili,“ odpověděl. „Takže by převzali půjčku od banky. Dostala bys hotovost, dost na to, abys zaplatila několik účtů, se kterými právě teď bojuješ. Zůstala bys jako manažer pekárny a vedla každodenní záležitosti. *Pokud* se do toho pustí.“

Zírala jsem na něj. „Ty mi říkáš, že mou jedinou možností je prodat naši rodinnou pekárnu nějakému cizinci?“

Matt pokrčil rameny. „Vím, že to není ideální. Ale v krátkodobém horizontu to vyřeší tvé finanční problémy. A s trochou štěstí je dokážu přesvědčit, abys zůstala jako manažer pekárny.“

„Ale to je naše rodinná pekárna,“ namítla jsem tenkým hláskem, i když jsem věděla, že se opakuju.

Matt uhnul pohledem. „Hope, nevím, co jiného bych ti řekl. Je to prostě tvoje poslední šance, pokud nemáš někde zakopaného půl milionu dolarů. A s těmi dluhy, co máš, není moc pravděpodobné, že by ses prostě sebrala a začala někde jinde.“ Neměla jsem slov. Matt chvíli čekal a pak dodal: „Koukni, jsou to slušní lidé. Aspoň neskončíš tak, že bys musela zavřít.“

Připadala jsem si, jako by mi Matt zrovna hodil do klína granát, vytáhl pojistku a pak se nabídl, že po tom masakru uklidí, a to všechno s úsměvem na tváři. „Musím si to rozmyslet,“ pronesla jsem otupěle.

„Hope,“ vzdychl Matt. Odstrčil svou sklenici stranou a natáhl ruku přes stůl. Sevřel své dlaně kolem mých mnohem menších v gestu, které mi patrně mělo dát najevo, že jsem v bezpečí. „Tohle zvládneme, ano? Pomůžu ti.“

„Nepotřebuju tvou pomoc,“ zamumlala jsem. Zatvářil se ublíženě a já jsem se okamžitě začala cítit příšerně, a tak jsem ruce neodtáhla. Věděla jsem, že se jen pokouší být milý. Podstatné bylo, že mi to připadalo jako charita. A já nic takového nepotřebuju. Můžu se utopit, nebo možná plavat, ale aspoň bych si to ráda udělala po svém.

Než mohl jeden nebo druhý z nás říct něco dalšího, začal mi v kabelce zvonit mobil. Rozpačitě jsem odtáhla ruce a sáhla po mobilu. Zapomněla jsem vypnout vyzvánění. Zahlédla jsem vrchního, jak si mě měří přes celou restauraci, když jsem si telefon přikládala k uchu.

„Mami?“ Byla to Annie a byla rozčilená.

„Co se stalo, zlato?“ zeptala jsem se, už jsem se zvedala ze židle.

„Kde jsi?“

„Jsem na večeři venku, Annie,“ odpověděla jsem, raději jsem se nezmiňovala o Mattovi, aby si nemyslela, že jsem šla na rande. „Kde jsi? Ty nejsi u táty?“

„Táta musel odjet za klientem,“ zamumlala. „A tak mě odvezl k tobě. A myčka se asi jako úplně rozbila.“

Zavřela jsem oči. Pustila jsem myčku víc než půl hodiny předtím, než přišel Matt, předpokládala jsem, že cyklus skoro doběhne, než odejdu. „Co se stalo?“

„Já to neudělala,“ vyhrkla rychle. „Ale jako voda je všude po podlaze. Chci říct hodně vody. Úplně jako nějaká záplava nebo tak.“

Srdce se mi sevřelo. To nejspíš praskla nějaká trubka. Ani jsem si nechtěla představovat, kolik to bude stát, ani jakou škodu to napáchalo na mých starých dřevěných podlahách. „Dobře,“ pronesla jsem vyrovnaně. „Díky, žes mi zavolala, zlato. Za chvíli jsem doma.“

„Ale jak mám tu vodu zastavit?“ vyjekla. „Já nevím, pořád se tady valí. Zaplaví celý dům.“

Uvědomila jsem si, že naprosto netuším, jak se vypíná přívod vody do kuchyně. „Zkusím to nějak vymyslet, ano? Zavolám ti. Už jsem na cestě.“

„Jak myslíš,“ zahučela Annie a zavěsila.

Pověděla jsem Mattovi, co se stalo. Vzdychl a zavolal číšníka, požádal ho, aby nám jídlo zabalil s sebou.

„Omlouvám se,“ řekla jsem, když jsme o pět minut později spěchali k autu. „Můj život je poslední dobou jedna katastrofa za druhou.“

Mat jen potřásl hlavou. „To se stává,“ podotkl stručně.

Pokračoval, až když už jsme jeli zpátky k mému domu. „Nemůžeš tu záležitost s firmou odkládat, Hope,“ pronesl. „Jinak to všechno půjde do háje. Všechno, co tvoje rodina vybudovala.“

Neodpověděla jsem, jednak proto, že jsem věděla, že má pravdu, a jednak proto, že jsem se s tím v tu chvíli nebyla schopná vyrovnat. Místo toho jsem se jen zeptala, jestli ví,

kde se vypíná přívod vody do kuchyně, ale odpověděl, že neví, takže zbytek cesty jsme mlčeli.

„Čí je to džíp?“ zeptal se Matt, když zajížděl před dům. „Na příjezdové cestě už nezaparkuju.“

„Gavinův,“ odpověděla jsem tiše. Známý stříbřitě modrý wrangler parkoval za mou starou corollou. Srdce mi spadlo o kus níž.

„Gavin Keyes?“ podivil se Matt. „Ten všeučel? Co tady dělá?“

„Nejspíš ho zavolala Annie,“ vypravila jsem skrz zaťaté zuby.

Moje dcera nemohla vědět, že jsem ještě Gavinovi nezaplatila všechno za práci, kterou u nás odvedl přes léto. Ani zdaleka ne. Nevěděla, že jednoho červencového odpoledne, když jsem s ním seděla na verandě, jsem otevřela výpis z banky a zhroutila jsem se v zahanbujícím pláči, a že o měsíc později, když dokončil opravy v domě, trval na tom, že mu prozatím zaplatím pečivem a kávou v kavárně. Annie nevěděla, že kromě Matta je Gavin jediný člověk ve městě, který ví, v jaký průšvih se změnil můj život, ani to, že právě kvůli tomu je on ten poslední člověk na světě, kterého bych právě teď chtěla vidět.

Vešla jsem dovnitř, Matt několik kroků za mnou, nesl krabici s mou večeří od Fratanelliho. V kuchyni jsem našla Annii se stohem utěrek a Gavina sehnutého s hlavou pod dřezem. Zamrkala jsem, když jsem si uvědomila, že jsem pohledem sjela rovnou na džíny na stěně, abych se podívala, jestli ta díra, které jsem si všimla ráno, tam pořád je. Byla, samozřejmě.

„Gavine,“ pronesla jsem. Škulbl sebou, vycouval zpod dřezu a narovnal se. Očima střelil ode mě k Mattovi a zase zpátky a poškrábal se na hlavě, když Matt přešel kolem něj a strčil mou večeří do lednice.

„Ahoj,“ usmál se Gavin. Znovu se podíval na Matta a pak zpátky na mě. „Přijel jsem, hned jak mě Annie zavolala. Zatím jsem vypnul vodu. Vypadá to, že praskla trubka ve zdi, za myčkou. Přijdu to opravit pozítří, jestli nevádí, že budeš čekat.“

„Nemusíš to dělat,“ odpověděla jsem tiše. Zadívala jsem se mu do očí, doufala jsem, že ví, co se mu snažím povědět: že mu pořád ještě nemůžu zaplatit.

Ale jen se usmál a pokračoval, jako by mě neslyšel. „Zítřek mám plný, ale potom mám řůru času,“ vykládal. „Jenom musím hned ráno udělat něco malého u Foleyů. Krom toho tahle oprava nebude trvat dlouho. Jenom vyměním trubku a budeš to mít zase jako nové.“ Znovu střelil očima po Mattovi a pak se koukl na mě. „Poslouchej, mám v autě vysavač na vodu. Dojdu pro něj a pomůžu vám uklidit aspoň něco z téhle záplavy. Až podlahy uschnou, uvidíme, jestli došlo k nějaké škodě.“

Podívala jsem se na Annii, která tam pořád ještě stála se stohem utěrek v rukou. „To zvládneme,“ namítla jsem. „Nemusíš tu zůstat. Vidíte?“ dodala jsem a obrátila se na Annii a na Matta.

„Nejspíš jo,“ pokrčila Annie rameny.

Matt uhnul pohledem. „Abych pravdu řekl, Hope, musím ráno časně vstávat. Musím jet domů.“

Gavin zafuněl a bez jediného dalšího slova vyšel ven. Nevšimla jsem si ho. „Aha,“ usmála jsem se na Matta. „Jistě. Děkuju za večeri.“

Když jsem ho vyprovázela ke dveřím, Gavin se už vracel s vysavačem.

„Říkala jsem, že tohle nemusíš dělat,“ zamumlala jsem.

„Já vím, co jsi říkala,“ odpověděl Gavin, nezpomalil ani natolik, aby se na mě podíval. O chvíli později, když jsem po-

zorovala, jak Mattův naleštěný lexus vyjíždí od chodníku, jsem z kuchyně uslyšela hukot zapnutého vysavače. Na minutu jsem zavřela oči, pak jsem se otočila a zamířila zpátky k té části bince ve svém životě, který se opravdu dal napravit.

Příštího večera byla Annie zase u Roba, a když jsem po práci vytírala zbytek nepořádku v kuchyni, zjistila jsem, že přitom myslím na Mamie, která vždycky věděla, jak vyřešit katastrofy. Už to jsou dva týdny, co jsem za ní naposledy zašla, uvědomila jsem si. Měla bych být lepší vnučka, pomyslela jsem si v záchvatu provinilosti. Měla bych být lepší člověk. Další oblast, ve které jsem zřejmě nekonečně k ničemu.

Se sevřeným hrdlem jsem dovytírala, pak jsem si před zrcadlem v hale přetřela rty rtěnkou a popadla klíče. Annie měla pravdu: potřebuju vidět svou babičku. Z návštěv u Mamie se mi vždycky chtělo plakat. I když domov, ve kterém teď pobývala, byl příjemný, veselý a přátelský, bylo hrozné sledovat, jak klouže někam pryč. Bylo to jako stát na palubě lodi, dívat se, jak vlny strhávají někoho pod hladinu, a vědět, že po ruce není žádný záchranný kruh, který by se mu dal hodit.

O patnáct minut později jsem prošla vchodem zařízení pro Mamiin asistovaný život, obrovského domu vymalovaného smetanovou barvou a se stěnami plnými obrázků květin a lesních tvorů. Horní patro bylo určené pro pacienty s problémy s pamětí, kde návštěvníci museli u vchodu zadávat na klávesnici číselný kód.

Prošla jsem chodbou k Mamiinu pokoji na vzdáleném konci západního křídla. Všechny pokoje byly soukromé a vybavené jako apartmá, i když všichni jedli v jídelně a personál měl univerzální klíče, takže mohli rezidenty kontrolovat a nosit jim pravidelně léky. Mamie užívala antidepresiva, dva druhy léků na srdce a experimentální lék na Alzheimeru, který ale, jak se zdálo, nepomáhal. Jednou měsíčně jsem se schá-

zela s jejím lékařem, abych měla představu o jejím stavu. Při našem posledním setkání mi oznámil, že její mentální schopnosti se během posledních několika měsíců prudce zhoršily.

„Nejtěžší je,“ dodal a podíval se na mě skrz brýle, „že je natolik při smyslech, aby si to uvědomovala. To je jeden z nejhorších stavů, kterým musíme přihlížet; ví, že její paměť zanedlouho úplně vymizí, což je pro pacienty v tomto stadiu velmi znepokojující a smutné.“

Ztěžka jsem polkla, když jsem tiskla tlačítko zvonku vedle jejího jména: Rose McKennaová. Slyšela jsem, jak se uvnitř šourá, nejspíš se s námahou zvedala z křesla a belhala se ke dveřím s pomocí hůlky, o kterou se opírala od pádu před dvěma lety, kdy si zlomila krček kyčelní kosti.

Dveře se otevřely a já jsem sotva potlačovala touhu vrhnout se jí do náruče tak, jak jsem to dělávala, když jsem byla malá. Až do tohoto okamžiku jsem si myslela, že sem jdu kvůli ní, až teď jsem pochopila, že to bylo kvůli mně. Potřebovala jsem to. Potřebovala jsem vidět někoho, kdo mě miluje, i když je to neúplná láska.

„Ahoj,“ pozdravila mě Mamie a usmála se na mě. Její vlasy se mi zdály bělejší, než když jsem ji viděla naposledy, vrásky v obličeji hlubší. Ale jako obvykle byla nalíčená rudou rtěnkou a oči zvýraznily linky a řasenka. „To je ale překvapení, drahoušku.“

V jejích slovech byl znát francouzský přízvuk, který nezmizel ani po letech. Žila ve Spojených státech od počátku čtyřicátých let, ale stopy její dávné minulosti dosud stínily její slova jako lehounké francouzské šátky, které měla téměř vždy uvázané kolem krku.

Naklonila jsem se, abych ji objala. Když jsem byla menší, byla silná a pevná. Teď když se mi opřela do náruče, cítila jsem obratle její páteře, ostrá ramena.

„Ahoj, Mamie,“ pronesla jsem jemně, a když jsem se odtahovala, zamrkala jsem, abych zahnala slzy.

Dívala se na mě šedýma, zamžnýma očima. „Musíš mi odpustit,“ pravila, „někdy jsem trochu zapomnětlivá. Která ty jsi, drahoušku? Víím, že bych si měla vzpomenout.“

Ztěžka jsem polkla. „Já jsem Hope, Mamie. Tvoje vnučka.“

„Samozřejmě.“ Usmála se na mě, ale šedé oči byly potažené mlhou. „Věděla jsem to. Jen někdy potřebuju trochu připomenout. Pojď dál, prosím.“

Šla jsem za ní do matně osvětleného bytu, dovedla mě k oknu obývacího pokoje.

„Zrovna jsem sledovala západ slunce, miláčku,“ oznamovala mi. „Za chvílku uvidíme Večernici.“

Kapitola třetí

Vanilkové cupcaky z Polárky

Cupcaky

PŘÍŠADY

1 šálek nesoleného másla

pokojoyové teploty

4 velká vejce

1 lžička vanilkového extraktu

1 ½ šálku cukru

3 lžičky prášku do pečiva

½ lžičky soli

½ šálku mléka

POSTUP

1. Předehřejte troubu na 180 stupňů. Vyložte 24 formiček na muffiny pečicím papírem.
2. Ve velké míse vyšlehejte mixérem máslo a cukr. Šlehejte do pěny, pak postupně zašlehejte vejce. Přidejte vanilkový extrakt a dobře promíchejte.
3. Prosijte mouku, prášek do pečiva a sůl, po šálkách přidejte do ušlehaného másla střídavě s mlékem.
4. Formy na muffiny naplňte asi do poloviny. Pečte 15–20 minut, nebo dokud se těsto nepřestane lepit na špejli, kterou vpíchnete do horní části cupcaku. Nechte chladnout asi 10 minut ve formě, pak cupcaky přesuňte na mřížku a nechte vychladnout.
5. Vychladlé cupcaky ozdobte růžovou polevou (recept vpravo).

RŮŽOVÁ POLEVA

PŘÍPRAVA

1 šálek nesoleného másla, mírně změkklého

4 šálky moučkového cukru

½ lžičky vanilkového extraktu

1 lžička mléka

1–3 kapky červeného potravinářského barviva

POSTUP

1. Ve střední míse ušlehejte mixérem máslo do pěny.
2. Postupně přidávejte cukr a šlehejte, dokud se dokonale nesmísí s máslem.
3. Přidejte vanilku a mléko a prošlehejte.
4. Přidejte kapku červeného barviva a dobře promíchejte, aby se spojilo se směsí. Jestli chcete mít polevu výraznější barvy, přidejte ještě jednu či dvě kapky a míchejte, aby se každá kapka dobře spojila se směsí. Naneste na cupcaky, jak je uvedeno vlevo.

Rose

Rose se dívala z okna, jako se dívala vždycky, vyhlížela první hvězdu na obzoru. Věděla, že se objeví, trpytící se a zářící jako věčný plamen, hned potom, co zapadající slunce zbarví oblohu stuhami ohně a světla. Když byla malá, říkali soumraku *l'heure bleue*, modrá hodina, čas, kdy na zemi nebylo ani úplně světlo, ani úplná tma. Rose vždycky v tom prostoru uprostřed nacházela útěchu.

Večernice, která se zjevovala každý večer během toho tmavého, sametového soumraku, byla vždycky její nejmilejší, i když to vlastně vůbec nebyla hvězda; byla to planeta Venuse, planeta pojmenovaná po bohyni lásky. Dozvěděla se to už dávno, ale nic se tím nezměnilo, ne doopravdy; tady na zemi bylo těžké poznat, co je hvězda a co ne. Celé roky počítala všechny hvězdy, které viděla na nočním nebi. Pořád něco hledala, ale dodnes to nenašla. Věděla, že si to nezasloužila, a byla proto smutná. Ze spousty věcí byla v poslední době smutná. Ale někdy si ze dne na den nedokázala vzpomenout, proč plakala.

Alzheimer. Věděla, že to má. Slyšela šepot na chodbě. Sledovala, jak její sousedi v domově přicházejí a odcházejí, jejich paměť každým dnem uklouzávala dál a dál. Věděla, že se to děje i jí a děsilo ji to z příčin, kterým by nikdo nerozuměl. Neodvažovala se je vyslovovat nahlas. Bylo příliš pozdě.

Rose věděla, že ta dívka s lesklými hnědými vlasy, známými rysy a krásnými smutnými očima jí zrovna říkala, kdo je, jenže už to zapoměla. Hrdlem jí stoupala panika, kterou tak dobře znala. Přála si, aby mohla popadnout své vzpomínky jako záchranný pás a držet se jich, aby se neutopila. Ale připadaly jí kluzké, nedokázala je uchopit. A tak si odkašlala, přinutila se k úsměvu a riskla to, co se jí zdálo nejpravděpodobnější.

„Josephine, drahoušku, podívej na tu hvězdu na obzoru,“ obrátila se k ní. Ukázala na prázdný prostor, kde, jak věděla, se každou chvíli objeví Večernice. Doufala, že hádala správně. Neviděla Josephine už dlouho. Nebo možná ano. Nedokázala si vzpomenout.

Dívka se smutnýma očima zakašlala. „Ne, Mamie. Já jsem Hope,“ vyslovila důrazně. „Josephine tady není.“

„Ano, samozřejmě. Já to vím,“ odpověděla Rose rychle. „Asi jsem se přerekla.“ Nechtěla, aby věděli, kdokoli z nich, že ztrácí paměť. Bylo to ostudné, ne? Jako by se dost nesnažila, a to ji zahanbovalo, protože nic nebylo vzdálenější pravdě. Třeba kdyby se jí podařilo ještě nějakou dobu předstírat, ty mračky se zvednou a její paměť se jí vrátí, ať už se schovává kdekoli.

„To je v pořádku, Mamie,“ usmála se dívka, která se zdála příliš stará na to, aby byla Hope, její jediná vnučka – té nemohlo být víc než třináct nebo čtrnáct. Jenže Rose viděla ustarané vrásky, vyryté kolem dívčích očí, příliš mnoho vrásek na děvče takového věku. Napadlo ji, co tu dívku může tížit. Třeba Hopina matka bude vědět, co se děje. Možná jí potom Rose dokáže pomoci. Chtěla by pomoci Hope. Jenže prostě nevěděla jak.

„Kde je tvoje matka?“ zeptala se Rose zdvořile. „Přijde, miláčku?“

Bylo toho tolik, co by Rose chtěla povědět Josephine, tolik omluv. A bála se, že čas utíká. Kde by začala? Omluvila by se nejdřív za tolik svých selhání? Za svou chladnost? Za to, že jí nechtíc dala tolik špatných lekcí? Věděla, že měla v minulosti spoustu příležitostí se jí omluvit, ale slova jí pokaždé uvázla v hrdle. Možná je načase, aby se přinutila je vyslovit, donutit Josephine, aby je vyslechla, než bude příliš pozdě.

„Mamie?“ pronesla Hope nejistě. Rose se na ni něžně usmála. Věděla, že Hope jednoho dne dospěje v silnou, las-

kavou bytost. Josephine byla také taková žena, ale její povaha byla zahalená v tolika obranných vrstvách, vytvořených Rosinými chybami, že bylo těžké to odhadnout.

„Ano, drahá?“ pobídla Rose dívku, protože ta přestala mluvit. Najednou měla pocit, že ví úplně přesně, co se jí Hope chystá povědět. Přála by si, aby ji mohla zastavit dřív, než vyřčená slova napáchají škodu. Ale už bylo pozdě. Vždycky už je příliš pozdě.

„Moje máma – Josephine – zemřela,“ pronesla Hope jemně. „Před dvěma lety, Mamie. Copak si to nepamatuješ?“

„Moje dcera?“ zašeptala Rose, smutek na ni narazil jako vlna. „Moje Josephine?“ Pravda se na ni valila jako příboj, na chvíli nemohla popadnout dech. Podivila se nad úskoky mysli, která smaže nešťastné vzpomínky, nechá je odplavit do moře.

Ale některé vzpomínky, jak Rose věděla, se nedají vymazat, ani kdyby člověk celý život předstíral, že tu nejsou.

„Je mi to líto, Mamie,“ pokračovala Hope. „Zapomněla jsi?“

„Ne, ne,“ pospíšila si Rose. „Jistěže ne.“ Hope uhnula pohledem a Rose se na ni zadívala. Ta dívka jí na chvílku připomněla něco, nebo někoho, ale než mohla po té myšlence natáhnout ruku, odtřepetala se z dosahu jako motýl. „Jak bych mohla na něco takového zapomenout?“ dodala tiše. Chvilí jen mlčky seděly a dívaly se z okna. Večernice už vyšla a brzy Rose spatřila i hvězdy Velkého vozu. Kdysi jí otec vyprávěl, že tyhle hvězdy jsou rendlík Boha. Jak ji naučil, sledovala Rose linii od hvězdy jménem Merak k hvězdě Dubhe a našla Polárku, Severní hvězdu, která zrovna začínala na nekonečném nebi otevírat ospalé oči. Zнала jména tolika hvězd, a ty, které neznala, si pojmenovala sama, dala jim jména lidí, které už dávno ztratila.

Je to zvláštní, pomyslela si, že nedokáže v hlavě udržet ta nejjednodušší fakta, ale nebeská jména má v paměti vepsaná navždy. Tajně je studovala tolik let, doufala, že jí jednoho dne nabídnou cestu k domovu. Ale pořád ještě je tady na zemi, ne? A hvězdy jsou stejně daleko jako vždy.

„Mamie?“ ozvala se Hope po chvíli, a narušila tak mlčení.

Rose se k ní obrátila a usmála se nad tím oslovením. Sama s láskou vzpomínala na svou *Mamie*, ženu, která jí vždycky připadala tak okouzlující, ženu, jejímž poznávacím znamením byla rudá rtěnka, vysoké lícní kosti a elegantní tmavý drdol, který vyšel z módy už ve dvacátých letech. Ale pak si vzpomněla, co se *Mamie* stalo, a její úsměv pohasl. Několikrát zamrkala a vrátila se do současnosti.

„Ano, drahoušku?“ zeptala se.

„Kdo je Leona?“

Ta slova na chvíli vyrazila Rose dech, protože to bylo jméno, které nevyslovila skoro sedmdesát let. Proč by měla? Nevěřila v ožívající duchy.

„Nikdo,“ odpověděla konečně. Ale byla to lež. Leona byla někdo. Všichni byli. Věděla, že když je jednou popřela, utáhla tím smyčku podvodu ještě úžeji. Napadlo ji, jestli jednoho dne nebude utažená tak pevně, že ji zadusí.

„Ale Annie říkala, že jsi ji oslovovala Leono,“ dotírala Hope dál.

„Ne, to se spletla,“ odvětila Rose rychle. „Žádná Leona není.“

„Ale...“

„Jak se vede Annii?“ snažila se Rose změnit téma. Na Annii si pamatovala jasně. Annii byla třetí generace Američanů v její rodině. Nejdřív Josephine. Potom Hope. A teď ta maličká, Annie, rozbřesk k Rosinu stmívání. Rose byla pyšná jen na velmi málo věcí ve svém životě. Ale na tohle, na tohle pyšná byla.

„Má se dobře,“ odpověděla Hope, ale Rose si všimla, že má trochu nepřírozeně sevřené rty. „V poslední době tráví hodně času se svým otcem. Celé léto spolu chodili na zápasy Cape League.“

Rose pátrala v paměti. „Jaký druh ligy?“

„Baseball. Letní liga. Jako ty zápasy, na které mě brával děda, když jsem byla malá.“

„Hm, to zní pěkně, drahoušku,“ usmála se Rose. „Chodíš s nimi?“

„Ne, Mamie,“ odpověděla Hope mírně. „Anniin otec a já jsme se rozvedli.“

„Samozřejmě,“ zamumlala Rose. Když Hope sklopila oči, prohlížela si Rose její tvář a viděla v jejích rysech stejný smutek, jaký spatřila pokaždé, když se na sebe podívala do zrcadla. Kvůli čemu je tak smutná? „Pořád ještě ho miluješ?“ zkusila to.

Hope prudce vzhlédla a Rose si připadala hrozně, když si uvědomila, že to nejspíš nebyla nejvhodnější otázka. Někdy zapomínala, co je zdvořilé a co ne.

„Ne,“ zabručela Hope konečně. Nepodívala se Rose do očí, když dodala: „Nemyslím, že jsem ho vůbec kdy milovala. To je hrozné, že to říkám, vid? Myslím, že se mnou není něco v pořádku.“

Rose se stáhlo hrdlo. Takže to břemeno přešlo i na Hope. Teď to věděla. Její vlastní nepřístupné srdce vedlo k důsledkům, které by si vůbec nedokázala představit. Ona byla za tohle všechno zodpovědná. Ale jak by mohla Hope povědět, že láska opravdu existuje, že má moc změnit všechno? Nemohla. A tak si jen odkašlala a snažila se soustředit na přítomnost.

„S tebou není nic v nepořádku, miláčku,“ usmála se na vnučku.

Hope se na babičku podívala a pak zase odvrátila oči. „Ale co když ano?“ zeptala se tiše.

„Nesmíš si nic vyčítat,“ napomenula ji Rose. „Některé věci prostě nemají být.“ Něco se zase vynořilo v koutku její paměti. Nemohla si vzpomenout na jméno Hopina manžela, ale věděla, že ho nikdy neměla moc ráda. Nebyl na Hope hodný? Nebo to bylo proto, že se jí vždycky zdál trochu moc chladný, trochu moc uzavřený? „Je ale pro Annii dobrý otec, nebo ne?“ poznamenala, protože cítila, že musí říct něco hezkého.

„Jistě,“ přikývla přitakala trochu strnule. „Je to skvělý otec. Koupí jí všechno, co chce.“

„Ale to není láska,“ namítla Rose váhavě. „To jsou jen věci.“

„To máš pravdu,“ kývla Hope. Najednou vypadala vyčerpaně. Vlasy jí spadly dopředu jako opona, zakryly její výraz. V tu chvíli si Rose byla jistá, že zahlédla v očích své vnučky slzy, ale když Hope znovu vzhledla, bolestně známé oči byly jasné.

„Chodíš s někým jiným?“ zeptala se Rose po chvíli. „Po rozvodu?“ Pomyslela na svou situaci a na to, že člověk někdy musí jít dál, i když už někomu své srdce dal.

„Samozřejmě že ne.“ Hope sklopila hlavu a vyhnula se Rosinu pohledu. „Nechci být jako moje matka,“ zamumlala. „Annie je na prvním místě. Žádné náhodné známosti.“

A v tu chvíli Rose pochopila. V jednom záblesku si připomněla útržky a dílky dětství své vnučky. Vzpomněla si, jak Josephine donekonečna hledala lásku na všech nesprávných místech, se všemi nesprávnými chlapíky, když láska byla právě tady, v Hopiných očích, celou tu dobu. Vzpomněla si na všechny ty večery, kdy Josephine nechala dcerku u Rose, aby mohla jít ven. Hope, která tehdy byla úplně jiná, se uplakala do spánku, zatímco ji Rose držela v náručí. Rose si pamatovala skvrny od slz na svých blůzách a to, jak se při pohledu na ně vždycky cítila prázdná a osamělá ještě dlouho potom, co

Hope usnula. „Ty nejsi tvoje matka, miláčku,“ pronesla jemně. Srdce ji bolelo, protože tohle – tohle všechno – byla jen její chyba. Kdo mohl tušit, že její rozhodnutí budou mít dopad i na další generace?

Hope si odkašlala, podívala se stranou a změnila téma. „Takže ty si jsi jistá, že žádnou Leonu neznáš?“ zeptala se.

Rose několikrát zamrkala, jak jí to jméno proťalo srdce další ranou. Stiskla rty a potřásla hlavou. Možná ta lež nebude tak strašná, když ji nevysloví nahlas.

„Zvláštní,“ zamumlala Hope, „Annie si byla úplně jistá, že jsi ji tak oslovovala.“

„Je to pozoruhodné.“ Rose by tolik chtěla té dívce poskytnout odpovědi, které hledala, ale nebyla na to připravená, protože říct pravdu by znamenalo otevřít stavidla. Skoro cítila, jak se voda hromadí za přehradou, a cítila také, že stejně brzy přeteče. Prozatím ale všechny ty řeky, přílivy a záplavy byly ještě pořád její a ona se po nich plavila sama.

Chvilí se zdálo, jako by Hope chtěla říct něco dalšího, ale pak se jen zvedla a pevně Rose objala, slíbila, že brzy zase přijde. Odešla bez jediného ohlédnutí. Rose se za ní dívala, uvědomovala si, že se ještě úplně nesetmělo; Hope se nezdržela ani na celou *heure bleue*. To Rose rozesmutilo, i když to dívka nijak nevyčítala. Rose věděla, že tohle, stejně jako tolik jiných věcí, je jen její vina.

O něco později, když už vyšly všechny hvězdy, se zastavila Rosina nejoblíbenější sestřička, žena s pletí lesklou jako *pain au chocolat*, které Rose už tak dávno nosívala domů svému bratrovi Davidovi a sestře Danielle, aby zkontrolovala, jestli si vzala všechny večerní léky.

„Ahoj, Rose,“ zdravila ji a usmívala se na ni, zatímco nalévala sklenici vody a otvírala krabičku s léky. „Měla jste tu dnes večer někoho na návštěvě?“

Rose se nad tím zamyslela, usilovně se snažila si vzpomenout. Něco jí vytanulo, zalesklo se někde vzadu v její mysli, ale pak to zmizelo. Byla si jistá, že západ slunce sledovala sama, jako každý večer. „Ne, drahoušku,“ odpověděla.

„Jste si jistá, Rose?“ dotírala sestra. Podala Rose její léky a přihlížela, dokud je nespolkla a nezapila vodou. „Amy dole v recepci říkala, že tady byla vaše vnučka. Hope.“

Rose se usmála, protože Hope, které už muselo být nějakých třináct nebo čtrnáct let, milovala. *Jak ten čas rychle utíká*, pomyslela si. *Než se nadějeme, bude z ní dospělá ženská.* „Ne,“ usmála se na sestru. „Nikdo tu nebyl. Ale někdy se s ní musíte seznámit. Je to moc milá dívka. Třeba někdy přijde se svou matkou.“

Sestra jí jemně stiskla paži a usmála se. „Jistě, Rose,“ pravila. „Jistě.“

Kapitola čtvrtá

Nikdy jsem neměla v úmyslu se sem vracet, do pekárny, na Cape, k ničemu z toho.

V šestatřiceti jsem neměla být matkou puberťačky a majitelkou pekárny. Když jsem chodila do školy, snila jsem o tom, že se přestěhuju někam daleko, procestuju svět, stanu se úspěšnou advokátkou.

Pak jsem se seznámila s Robem, který byl v posledním ročníku právnické fakulty, zrovna když jsem začala na fakultě studovat. Jestli jsem si myslela, že magnetická síla Cape je silná, nebylo to nic ve srovnání s přitažlivostí, která mě vlekla k jeho oběžné dráze. Když se někdy během mého prvního ročníku něco zvrtno s antikoncepcí a já jsem mu musela oznámit, že jsem těhotná, požádal mě hned následující týden o ruku. Byla to, jak řekl, ta jediná správná věc.

Společně jsme se rozhodli, že na rok přeruším studium a budu se starat o miminko, pak se zase vrátím do školy. Annie se narodila v srpnu; Rob získal práci u firmy v Bostonu a navrhl, abych s dcerkou zůstala doma o něco déle, když zrovna

začal vydělávat trochu víc. Nejdřív se to zdálo jako dobrý nápad. Ale po prvním roce se propast mezi námi začala tak rozšiřovat, že už jsem nevěděla, jak ji překročit. Moje dny zaplňovaly plenky, kojení a pořad *Sezame, otevři se*, zbývalo mi na něj pořád málo času a přiznávám, že jsem na něj i žárlila, na to, že každý den vyráží do světa a dělá všechny ty věci, o kterých já jsem jen snila. Nelitovala jsem toho, že mám Annii; to mě nikdy ani na vteřinu nenapadlo. Jen jsem litovala toho, že jsem nedostala možnost vést ten život, o kterém jsem si myslela, že jsem k němu předurčena.

Když před devíti lety diagnostikovali mé matce rakovinu prsu, Rob po mnoha prohádaných nocích souhlasil s tím, že se přestěhujeme na Cape Cod. Pak si uvědomil, že si tu může založit firmu a stát se jediným právníkem v oblasti, specializujícím se na újmy na zdraví. Mamie přes den dohlížela v pekárně na Annii a já jsem pracovala u Roba jako právní asistentka, což nebylo tak úplně to, o čem jsem snila, ale aspoň se to tomu blížilo. Když Annie začala chodit do první třídy, uměla už zdobit cupcaky a vyvalovat těsto na koláče jako profík. Několik let se to uspořádání zdálo téměř dokonalé.

Pak se matčina rakovina vrátila, Mamiina paměť začala zlobit a nebyl tu nikdo, kdo by pekárnu zachránil, jen já. Než jsem si uvědomila, co se děje, stala jsem se strážcem snu, který nebyl můj, a mezitím mi mezi prsty proklouzlo všechno, o čem jsem kdy snila.

Je skoro pět hodin ráno a do svítání zbývají ještě dvě hodiny. Když jsem ještě chodila na základní školu, Mamie mi říkala, že každé ráno je jako rozbalit dárek od Boha. Mátllo mě to, protože rozhodně nepatřila k nejoddanějším návštěvníkům kostela. Ale vpodvečer, když jsme k ní s matkou zašly na večeři, jsme ji někdy našly na kolenou u zadního okna, jak se tiše

modlí ve světle dopadajícím z nebe. „Dávám přednost vlastnímu vztahu s Bohem,“ vysvětlila mi to jednou, když jsem se jí ptala, proč se modlí doma, a ne u Panny Marie Capeské.

Toho rána se kuchyní vznášela vůně mouky, droždí, másla, čokolády a vanilky a já jsem se jí zhluboka nadechla, uvolnila jsem se v tom, co jsem tak důvěrně znala. Od dětství mi tyhle chvíle vždycky připomínaly babičku, protože i za dnů, kdy byla pekárna zavřená, dokonce i potom, co se osprchovala a převlékla, se v její pleti a vlasech pořád držela vůně kuchyně.

Rozvalovala jsem listové těsto a přidávala k němu mouku, ale nesoustředila jsem se na to, co dělám. Přemýšlela jsem o Mamiiných slovech včera večer, zatímco jsem metodicky procházela všemi kroky ranní přípravy. Zkontrolovat nastavení času pro pusinky s čokoládou v troubě. 1. Rozválet těsto na růžové mandlové koláčky, které tolik chutnají Mattu Hine-sovi. Navrstvit baklavu a strčit ji do trouby. 2. Dát do druhé mísy mixéru měkký smetanový sýr na citronovo-hroznový cheesecake. Poskládat vrstvy croissantového těsta kolem malých čtverečků tmavé francouzské čokolády na čokoládové rolky *pain au chocolat*. Splést dlouhé válečky celozrnného chleba chala, posypat je rozinkami a odložit stranou, aby znovu vykynuly.

S tebou není nic v nepořádku, miláčku, řekla Mamie, ale co ona ví? Její paměť je pryč, smysly otupělé. Ale přesto jsou chvíle, kdy jsou její oči jasné, jako vždycky byly, a kdy jsem si jistá, že se mi dívají přímo do duše. I když jsem nikdy nepochybovala o tom, že se s dědečkem milují, vždycky se zdálo, že je to spíš funkční než romantický vztah. Měla jsem to tak i já s Robem a zahodila jsem to jen proto, že jsem věřila, že by v tom mělo být něco víc? Třeba jsem se zachovala jako blázen. Život není pohádka.

Ozval se bzučák první trouby, přesunula jsem pusinky dovnitř. Nastavila jsem troubu a chystala se do ní zašoupnout čokoládové rolinky. Začala jsem jich dělat dvojitou dávku; teď na podzim, když se ochladilo, jdou na odbyt rychleji. Ovočné tartaletky a koláče jsou oblíbenější v jarních a letních měsících, ale vydatnější, sladší druhy pečiva jako by s blížící se zimou přinášely větší potěšení.

Začala jsem Mamie pomáhat v pekárně – tak jako mi teď pomáhá Annie –, když mi bylo osm. Každé ráno chvíli před východem slunce Mamie přestala s prací a odvedla mě k postrannímu oknu s výhledem na vinoucí se stuhu Main Street a dál na východ. Tíše jsme se dívaly na obzor, dokud se nerozbřeslo, a pak jsme se vrátily k pečení.

„Na co se vždycky koukáš, Mamie?“ zeptala jsem se jednou ráno.

„Na nebe, miláčku,“ odpověděla.

„Já vím. Ale proč?“

Objala mě a přitiskla k vybledlé růžové zástěře, kterou nosila, co jsem pamatovala. Trochu mě polekalo, jak pevně mě držela.

„Chérie, dívám se, jak mizejí hvězdy,“ pronesla po chvíli.

„Proč?“ chtěla jsem vědět.

„Protože i když je nevidíš, pořád tam jsou,“ usmála se. „Jen se schovávají za sluncem.“

„No a?“ Nechápala jsem.

Pustila mě a sklonila se, aby mi pohlédla do očí. „Protože, miláčku můj, je dobré si zapamatovat, že ne vždycky musíš něco vidět, abys věděla, že to tam je.“

Mamiina slova, pronesená před téměř třemi desetiletími, mi ještě zněla v hlavě, když vtom jsem od dveří do kuchyně uslyšela Anniin hlas, který mě vytrhl ze zamyšlení.

„Proč brečíš?“ zeptala se.

Vzhlédla jsem, překvapilo mě, když jsem si uvědomila, že má pravdu; po tvářích mi tekly slzy. Setřela jsem je hřbetem ruky, rozmazala jsem si přitom vlhké šmouhy po obličeji, a přinutila se usmát.

„Nebrečím.“

„Nemusíš snad jako lhát.“

Vzdychla jsem. „Zrovna jsem myslela na Mamie.“

Annie obrátila oči v sloup a ušklíbla se. „Bezva, takže ses teď rozhodla projevovat emoce.“ Hodila batoh do kouta, kde přistál s pořádným zaduněním.

„Co to mělo znamenat?“ zeptala jsem se.

„Ty víš,“ odsekla. Vyhrnula si rukávy růžové košile a z háčku na stěně vlevo od stojanu, kde jsem skladovala plechy, strhla zástěru.

„Ne, to nevím,“ opáčila jsem. Zarazila jsem se v práci a dívala se, jak vytahuje z nerezové lednice karton vajec a čtyři kostky másla a sahá po odměrce. Kuchyní se pohybovala stejně plynule jako kdysi Mamie.

Odpověděla, až když v mixéru zpěnila máslo, přidala čtyři šálky cukru a rozklepla do směsi vejce, jedno po druhém. „Možná, že kdybys byla, já nevím, schopná něco cítit, když jsi byla vdaná za tátou, nebyla bys teď rozvedená,“ zahuhlala konečně přes hučení mixéru.

Stáhlo se mi hrdlo, vykulila jsem na ni oči. „O čem to mluvíš? Já jsem dávala najevo emoce.“

Vypnula mixér. „To je fuk,“ zamumlala. „Jen že jsi mě třeba poslala do mého pokoje a tak. Kdy ses chovala, jako žes byla s tátou šťastná?“

„Já jsem byla šťastná!“

„To je fuk,“ opakovala. „Nedokázala jsi tátovi ani říct, že ho miluješ.“

Zamrkala jsem. „To ti pověděl táta?“

„Cože, jako že nejsem dost stará, abych na něco dokázala přijít sama?“ ohrnula nos, ale podle toho, jak se vyhýbala mému pohledu, mi bylo jasné, že jsem udeřila hřebík na hla-
vičku.

„Annie, není vhodné, aby ti tvůj otec o mně vykládal špatné věci,“ vzdychla jsem. „Je spousta věcí, týkajících se našeho vztahu, kterým bys nerozuměla.“

„Jako třeba co?“ Byla to výzva, měřila si mě chladným pohledem.

Zvažovala jsem svoje možnosti, ale věděla jsem, že by nebylo dobře zatahovat naši dceru do bitvy dospělých, která není její, nemá v ní bojovat. „To je mezi tvým otcem a mnou.“

Zasmála se a zvedla oči k nebi. „On mi důvěřuje nato-
lik, aby mi to pověděl,“ vyjela. „A víš co? Ty všechno zničíš, mami.“

Než jsem mohla reagovat, ozval se zvonek od dveří do pe-
kárný. Podívala jsem se na hodinky. Bylo pár minut před šes-
tou, oficiální otevírací dobou. Annie za sebou nejspíš neza-
mkla, když přišla.

„Tohle dokončíme později, mladá dámo,“ pronesla jsem
přísně.

„Jak myslíš,“ procedila zaťatými zuby. Vrátila se zase ke šle-
hání másla, chvíli jsem sledovala, jak přidává mouku a mléko,
pak špetku vanilky.

„Hej, Hope, jsi tam vzadu?“ Zepředu z obchodu se ozval
Mattův hlas a vytrhl mě ze strnulosti.

„No jistě že je to on,“ zabrumlala si Annie pod vousy, ale já
jsem předstírala, že to neslyším a zamířila jsem do obchodu.

Paní Koontzeová a paní Sullivanová přišly v sedm jako obvyk-
le a Annie si pro jednou pospíšila, aby je obsloužila. Obvykle
je spokojenější v kuchyni, peče cupcaky a maličké koláčky se

zapnutým iPodem, bez námahy mě ignoruje, dokud není čas jít do školy. Dnes ale byla samý úsměv a rozzářený pohled, vklouzla dopředu a nalévala dámám kávu, ještě než si stihly objednat.

„Ukažte, pomůžu vám se usadit,“ nabídla jim a balancovala se dvěma šálky s kávou a konvičkou smetany, zatímco ony se za ní vlekly a vyměňovaly si pohledy.

„No ne, děkujeme, Annie,“ usmála se na ni paní Sullivanová, když Annie položila šálky a smetanu na stůl a odsunula jí židli.

„Není zač,“ odpověděla Annie vesele. Chvilku zněla přesně jako dívka, která přebývala v jejím těle před rozvodem. Paní Koontzeová také zabrumlala poděkování a Annie zašvi-tořila: „Rádo se stalo, madam!“

Postávala nad nimi, zatímco upíjely první doušky kávy, a téměř poskakovala, když si paní Sullivanová ukousla z borůvkového muffinu a paní Koontzeová zvedla koblihu posypanou skořicovým cukrem.

„Hm, mohla bych se vás jako na něco zeptat?“ pronesla Annie. Poklízela jsem za pultem a zarazila jsem se, natahovala jsem uši, abych slyšela, co chce vědět.

„Jistě, drahoušku,“ přikývla paní Koontzeová. „Ale nemůžeš takhle používat *jako* uprostřed věty.“

„Ehm?“ vyhrkla Annie zmateně. Paní Koontzeová povytáhla obočí a Annie byla dost chápavá na to, aby se opravila: „Chtěla jsem říct promiňte.“

„Slovo *jako* nefunguje jako spojovník,“ vykládala paní Koontzeová vážně. Sklonila jsem se za pult, abych skryla úsměv.

„Aha,“ odpověděla Annie. „Tedy, já vím.“ Vykoukla jsem zpoza pultu a viděla, že je celá rudá. Bylo mi jí líto; paní Koontzeová, která byla mou učitelkou angličtiny v páté třídě, byla pěkně urputná. Pomyslela jsem na to, že bych vyrazila na

Anniinu obranu, ale než jsem našla odvahu, vložila se do toho paní Sullivanová.

„Ale Barbaro, nech to dítě být,“ napomenula přítelkyni a poklepala ji po paži. Otočila se k Annie: „Nevšímej si jí. Prostě jí chybí, že už nemůže prohánět děti, když je teď v důchodu.“ Paní Koontzeová začala něco namítat, ale paní Sullivanová ji znovu poplácala a usmála se na Annii. „Říkala jsi, že se nás chceš na něco zeptat, zlatíčko?“

Annie si odkašlala. „Uhm, jo,“ pronesla. „Chci říct, ano, madam. Jen mě napadlo...“ Odmlčela se, ženy na ni vyčkávavě hleděly. „No, vy jste znaly mou prababičku, že?“

Staré dámy se na sebe podívaly, pak zase zpátky na Annii. „Ano, samozřejmě,“ odvětila konečně paní Sullivanová. „Znaly jsme se s ní celé roky. Jak se jí vede?“

„Dobře,“ odpověděla Annie rychle. „Teda, ne tak úplně dobře. Má nějaké... problémy.“ Tváře jí znovu zčervenaly. „No ale, já bych jen chtěla vědět, jestli, hm, jestli víte, kdo je Leona?“

Ženy si znovu vyměnily pohledy. „Leona,“ pravila paní Sullivanová pomalu. Chvíli nad tím přemítala a pak potřásla hlavou. „Myslím, že ne. Nezní to nijak povědomě, Barbaro, co?“

Paní Koontzeová zavrtěla hlavou. „Ne,“ přidala se. „Nemyslím, že Leonu známe. Proč?“

Annie sklopila oči. „Jen že mě tak pořád oslovuje. Tak mě jako napadlo, kdo to mohl být.“ Zděšeně se zarazila a pak zamumlala: „Omlouvám se za to jako.“

Paní Sullivanová se naklonila a pohládila ji po ruce. „Vi-
diš, Barbaro, úplně jsi to dítě vyděsila.“

Paní Koontzeová vzdychla. „Jen se snažím opravit jí gramatiku.“

„Ano, ale tohle není nejvhodnější doba ani místo,“ namítla paní Sullivanová. Zamrkala na Annie. „Proč je to pro tebe tak důležité, drahoušku? Ta otázka, kdo je Leona?“

„Zdá se mi, že je prababička smutná,“ vysvětlila Annie po chvíli, tak tiše, že jsem musela hodně napínat uši, abych ji slyšela. „A já toho o ní moc nevím, víte? O prababičce. Chtěla bych jí pomoci, ale nevím jak.“

V tu chvíli vešli další zákazníci, šedovlasý muž a mladá blondýnka, které jsem neznala, a než jsem ty dva obsloužila, přeslechla jsem, co si Annie s oběma starými dámami povídá. Plavovláska si objednala mrkvový koláč, poté co se vyptala, jestli máme něco dietního – což nemáme –, a její společník, který vypadal trochu moc starý – o pár dekad – na to, aby jí tiskl ruku a líbal ji na ucho, si poručil eklérku. Když odešli a já jsem se podívala zpátky na Annii, seděla pořád ještě s oběma dámami.

Mrkla jsem na hodinky. Měla bych Annii upozornit, že když během několika minut neodejde, přijde pozdě do školy, ale vypadala tak dychtivě, že jsem na chvíli úplně strnula a jen se na ni dívala. Zvykla jsem si, že když je v poslední době poblíž, vídám ji jen ušklíbat se a zvedat oči k nebi, ale v tuhle chvíli vypadala jen nevinně a zaujatě. Těžce jsem polkla se staženým hrdlem.

Vzala jsem hadr a čisticí sprej a zamířila mezi stolky. Tak budu moci natahovat uši, zatímco budu předstírat, že poklízím. Jak jsem pochopila, ženy právě Annii vyprávěly příběh o tom, jak Mamie přišla na Cape Cod.

„Všechna děvčata ve městě byla zamilovaná do Teda, tvého pradědečka,“ vykládala jí paní Koontzeová.

„Ach bože.“ Paní Sullivanová se ovívala novinami. „Já jsem během našeho posledního roku na střední neustále čmárala do bloku jeho a svoje jméno.“

„Byl starší než my,“ vysvětlovala paní Koontzeová.

„O čtyři roky,“ přikývla paní Sullivanová. „Už byl na koleji – na Harvardu, víš –, ale vždycky po několika týdnech jez-

dil domů na návštěvu. Měl auto, moc hezké, což tady tenkrát bylo vážně něco. A děvčata prostě padala do mdlob.“

„Byl tak laskavý,“ pokračovala paní Koontzeová. „A jako spousta jiných i on hned druhý den po Pearl Harbor nastoupil do armády.“

Svorně se odmlčely a sklopily oči ke svým rukám. Věděla jsem, že myslí na jiné mladé muže, které ztratily před tolika lety. Annie poposedla a zeptala se: „Tak co se tenkrát stalo? Seznámil se s prababičkou ve válce, je to tak?“

„Myslím, že ve Španělsku,“ odpověděla paní Koontzeová a pohlédla na paní Sullivanovou, aby se ujistila. „Postřelili ho někde v severní Francii nebo v Belgii, aspoň myslím. Nikdy jsem celý ten příběh neslyšela; my jsme si tady dlouhé měsíce mysleli, že byl pohřešovaný v boji. Já jsem byla přesvědčená, že je mrtvý. Ale nějak se mu podařilo uniknout do Španělska a tvoje prababička tam byla také.“

Annie vážně přikývla, jako by ten příběh znala z paměti, přestože můj dědeček zemřel dvanáct let před jejím narozením.

„Ona byla samozřejmě Francouzka, tedy tvoje prababička Rose. Ale jak jsem pochopila, její rodiče zemřeli, když byla ještě dítě, a ona chtěla odjet z Francie, protože země byla ve válce, že?“ Paní Sullivanová převzala vyprávění, teď se podívala na paní Koontzeovou.

Ta přikývla. „Nikdy jsme se nedozvěděli, jak přesně se seznámili, ale ano, myslím, že Rose žila ve Španělsku. Ale bylo to, já nevím, někdy v roce 1944, když jsme se doslechli, že je zpátky v Americe a že se oženil s nějakým děvčetem z Francie?“

„Koncem roku 1943,“ opravila ji paní Sullivanová. „Pamatuji si to přesně. Bylo to na moje dvacáté narozeniny.“

„No ano, samozřejmě. Plakala jsi nad narozeninovým dortem.“ Paní Koontzeová zamrkala na Annii. „Byla do tvého

pradědečka zamilovaná jako školačka. Ale tvoje prababička jí ho vyfoukla.“

Paní Sullivanová udělala obličej. „Byla o dva roky mladší než my a měla ten exotický francouzský přízvuk. Chlapci se hodně snadno nechají strhnout přízvukem, víš.“

Annie znovu přikývla, vážně, jako by to bylo něco, co instinktivně ví. Skrývala jsem úsměv a předstírala, že se soustředím na zvlášť těžce odstranitelný flíček. Nikdy jsem neslyšela, že by babička vyprávěla o tom, jak se s dědečkem seznámili. Vůbec málokdy mluvila o minulosti, takže mě zajímalo, co všechno staré dámy vědí.

„Ted získal doktorát a pak si našel nějaké místo v New Yorku, na střední škole,“ pokračovala paní Koontzeová. „A pak se i s tvou babičkou přestěhovali zpátky na Cape. To když dostal práci v Sea Oats.“

Dědeček, který získal doktorát na pedagogické fakultě, byl prvním ředitelem Sea Oats, prestižní soukromé školy ve vedlejší městě. Chodívaly tam děti od školky až do maturity, ale dnes je to jen střední škola. Bude tam chodit i Annie, na stipendium.

„A, hm, moje babička s nimi také byla?“ ptala se Annie. „Když se sem Mamie a dědeček přistěhovali?“

„Ano, tvou babičce Josephine muselo být – kolik, snad pět let? Šest, když se přistěhovali?“ odhadovala paní Sullivanová. „Stěhovali se zpátky na Cape v roce 1950. Pamatuju si to přesně, protože v tom roce jsem se vdávala.“

Paní Koontzeová přikývla. „Ano, Josephine začala chodit do první třídy, když se přestěhovali, také si to pamatuju.“

„A Mamie tenkrát založila pekárnu?“

„Myslím, že to bylo až o pár let později,“ odpověděla paní Koontzeová. „Ale tvoje matka to nejspíš bude vědět.“ Otočila se a zavolala na mě: „Hope, drahoušku!“

Tvářila jsem se, jako když jsem je neposlouchala. „Copak?“

„Tady Annie by ráda věděla, kdy vaše babička založila pekárnu.“

„Roku 1952,“ odpověděla jsem. Podívala jsem se na Annii, která na mě upírala pohled. „Myslím, že její rodiče měli pekárnu ve Francii.“ O Mamiině minulosti jsem nikdy neslyšela nic víc než tohle. Nikdy nemluvila o tom, co se v jejím životě dělo před seznámením s dědečkem.

Annie mě ignorovala, obrátila se zpátky k starým dámám. „Takže vy nevíte nic o nikom, kdo se jmenoval Leona?“ zopakovala.

„Ne,“ zavrtěla paní Sullivanová hlavou. „Možná to byla přítelkyně tvé prababičky ve Francii.“

„Tady neměla moc přátel,“ poznamenala paní Koontzeová. Provinile se na mě podívala a rychle se opravovala: „Samozřejmě, je moc milá. Jen byla vždycky dost uzavřená, to je všechno.“

Přikývla jsem, ale napadlo mě, jestli to byla jen Mamiina chyba. Je tichá a rezervovaná, to ano, ale nezdálo se, že by ji paní Koontzeová, paní Sullivanová a ostatní ženy z města vítaly zrovna s otevřenou náručí. Pocítila jsem za ni osten smutku.

Znovu jsem pohlédla na hodinky. „Annie, raději už bys měla jít. Přijdeš pozdě do školy.“

Přimhouřila oči a ten krátký záblesk staré Annie zmizel; zpátky byla ta, co mě nenávidí.

„Nejsi snad můj šéf,“ odsekla.

„Vlastně je, mladá dámo,“ opravila ji paní Koontzeová a střelila po mně pohledem. „Je to tvoje matka, což z ní dělá tvého šéfa, dokud ti nebude osmnáct, tedy přinejmenším.“

„To je fuk,“ zamumlala Annie.

Vstala a oddusala do kuchyně. Vynořila se o chvíličku později s batohem.

„Děkuju vám,“ prohodila cestou k paní Koontzeové a paní Sullivanové. „Myslím tím, že děkuju za to, že jste mi vyprávěly o prababičce.“ Na mě se ani nepodívala, rázovala k předním dveřím a ven na Main Street.

Když jsem zavírala, zastavil se Gavin vrátit mi rezervní klíče, které jsem mu dala před dvěma dny. Měl na sobě stejné džíny s dírou, která jako by se o něco zvětšila, co jsem ho neviděla.

„Trubka je vyměněná,“ oznámil mi, když jsem mu nalévala zbytek odpolední kávy. „Myčka už zas funguje jako nová.“

„Ani nevím, jak bych ti poděkovala.“

Gavin se usmál. „Ale jasně že víš. Znáš mou slabost. Koláčky Polárka. Štrúdl se skořicí. Několik hodin stará káva.“ Podíval se do šálku s kávou a povytáhl obočí, ale stejně se napil.

Přes své zahanbení jsem se rozesmála. „Vím, že bych ti měla zaplatit i něčím jiným než pečivem, Gavine. Omlouvám se.“

Zvedl oči. „Není, za co by ses měla omlouvat,“ namítl. „Zjevně podceňuješ mou závislost na tvém pečení.“

Pohlédla jsem na něj a on se rozesmál. „Vážně, Hope, to je v pořádku. Snažíš se ze všech sil.“

Vzdychla jsem a skládala jsem přitom zbytky mandlových tartaletek do krabice, abych je přes noc uložila do mrazáku. „Ukazuje se, že ze všech sil nestačí,“ zamumlala jsem. Matt mi ráno přinesl štos papírů, které jsem si ještě ani nepřečetla, i když jsem věděla, že bych měla. Bála jsem se toho.

„Ty si prostě dost nedůvěřuješ,“ vyhrkl Gavin. Než jsem mohla odpovědět, dodal: „Takže Matt Hines se tu dost ochomýtá.“ Znovu se napil kávy.